

Sylvester Jørgensen: Jeg skal naturligtvis rette mig efter den høitærede Formands Anmodning, jeg tvivler ikke om, at den er rigtig. Hvorfor jeg har tilladt mig her at udtale mig lidt udførligere, om denne Sag, er for at undgaa at komme til at gjøre en endnu større Gjenstand ud af den gennem en Forespørgsel. . . . Jeg skal derfor endnu blot tilføie, at Anken for den nævnte Mand's Bedkommende i Korthed bestaar deri, at de overordnede Myndigheder ikke have taget tilbørligt Hensyn til Alt, som maa antages at være Sovepunktet i Udstationeringsbestemmelserne med Hensyn til Erstatning for Bærdiforringelse, at Hesten er undergaaet en saadan paa Grund af Misbrug eller slet og ligegyldig Behandling, idet Manden dels har bevist og dels yderligere tilbudt at bevise, at det ikke har været Tilfældet, og det er derfor min Hensigt til den ærede Krigsminister og det ærede Finantsudvalg, om det ikke skulde være tilbørligt til at undersøge endnu lidt nætere dels den Sag i Almindelighed, som jeg har bragt paa Bane, og dels det særlige enkelte Tilfælde, som jeg omtalte. Jeg maatte maasse endnu blot tilføie, at det ingenlunde er min Mening, at jeg ønsker, at Tilsynet med Hestene i det Hele taget skulde slappes. Jeg vil fremdeles tilføie, at det er min Overbevisning, at det hist og her, maasse ikke mindst i Nærheden af Hovedstaden, var nødvendigt at have et temmelig strengt Tilsyn. Jeg vil fremdeles tilføie, at efter min personlige Overbevisning var den Afsløsning af Hestene, som dengang foregik fra den Egn, jeg først omtalte, og til Østeregnen, maasse mindre heldig, idet jeg personlig antager, at Hestene i det Hele i Ringkjøbing og dens Omegn blive godt behandlede. Jeg ansøger dette kun for at forvare mig imod den Misforstaaelse, at jeg skulde ønske, at der i det Hele blev ført et slapt Tilsyn med de udstationerede Heste, hvorved Armeen og Staten kom til at lide Skade.

Krigsministeren: Uagtet der endnu er indtegnet flere Talere, har jeg dog troet ikke at burde udsætte at tage Ordet, da jeg frygtede for ellers ikke at være istand til paa den Maade, som jeg skylder det, at tage Hen-

syn til de Bemærkninger, som allerede nu ere fremkomne ved Sagens Behandling. Jeg skal tillade mig at følge den Række, hvori de forskjellige Udtalelser fra det ærede Udvalg foreligger i Betænkningen. Det første Forslag er Endringsforslaget under Nr. 1, som er stillet af Krigsministeren. Jeg skal strax udtale min Anerkjendelse og min Tak til det ærede Finantsudvalg for den Smøbekommen, det har vist mig paa dette Punkt, men maa dog beklage, at denne Smøbekommen ikke har kunnet gaa noget længere, saaledes at Udvalget saa sig foranlediget til at anbefale Endringsforslaget, som det foreligger iaar fra Krigsministeriet, og ikke som det var henstillet til Finantsudvalget ifjor. Den ærede Ordfører udtalte i Slutningen af sit Foredrag om dette Punkt, at Udvalget ikke saa nogen Grund til at gaa videre, end Krigsministeriet selv forlangte ifjor, men det forekommer mig, at det maa være ganske naturligt og forklarligt, at Krigsministeriet har stillet sit Forslag iaar, saaledes som det har gjort det. Der er nu for saa godt som alle Ministerier vedtaget Lønningslove, hvori Lønningerne ere fastslaaede med Tillæg og alle videre dertil hørende Bestemmelser, men noget Saadant mangler for Krigsministeriets Bedkommende. Man kunde nu sige: hvorfor kommer Krigsministeren ikke med Forslag om Lønningsbestemmelser for Krigsministeriet, og jeg kan dertil svare, at Forsøg paa at faa en saadan Lønningslov vedtagen jo har været gjort, og sidste Gang af mig i indværende Session, men det vil jo ogsaa være ærede Medlemmer af dette Thing bekendt, hvorledes det over dette Lovforslag nedsatte Udvalg har stillet sig til Lovforslaget. Udvalget foreslaar at stille Forslagets Behandling i Bero og at gaa over til den næste Sag paa Dagsordenen, idetmindste er det den ene af de Indstillinger, som Udvalget er fremkommet med, og den Indstilling, som jeg utvivlsomt tror, at Udvalget helst ønsker, at Thinget skal vedtage. Jeg kunde jo vel foresøge paa at faa Udvalget til at fravige denne Indstilling eller Thinget til ikke at slutte sig til den, men jeg tilstaar, at jeg ikke tror, at jeg vilde komme stort videre derved. Man gjorde allerede ved første Behandling, da Lov-